

Sygn. akt III Ca 349/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Okręgowego Leszek Dąbek

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2022 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w B.

przeciwko D. K. (K.)

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 10 lutego 2021 r., sygn. akt I C 479/20

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powódki (...) Spółki Akcyjnej w B. na rzecz pozwanej D. K. (K.) kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

SSO Leszek Dąbek

Sygn. akt III Ca 349/21

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Zabrze w wyroku z dnia 10 02 2021r. wydanym w sprawie z powództwa (...) S.A. w B. przeciwko D. K.

o zapłatę, uchylił w całości nakaz zapłaty w postępowania nakazowym wydany przez Sąd Rejonowy w Zabrze w sprawie o sygn. akt I Nc 1471/19 w dniu 30 07 2019r., oddalił powództwo oraz orzekł o kosztach procesu.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia jako źródło dochodzonych roszczeń wskazał regulację art. 720 § 1 k.c. Oceniał, że powódka nie przedłożyła dowodów przekazania pozwanej środków pieniężnych, wskazując, że co prawda powódka złożyła szereg dokumentów wskazujących na zawarcie umowy i jej warunki, jednakże okoliczności te, jak i dowody były niewystarczające do ustalenia istnienia roszczenia i jego wysokości. W ocenie Sądu Rejonowego powódka nie wykazała spełnienia świadczenia z umowy pożyczki, tj. przekazania pozwanej kwoty pożyczki, tym samym stwierdził, że powódka nie spełniła świadczenia wynikającego z umowy,

a ty samym nie wykazała istnienia zobowiązania pozwanej do zwrotu kwoty dochodzonej pozwem. Wskazał, że powódka przedłożyła „zakładkę do umowy”, jednak nie sposób było uznać, że zestawienie to stanowi potwierdzenia faktycznie przekazanych pozwanej środków pieniężnych w sytuacji kiedy taki właśnie zarzut podnosiła. Oceniał, że

tabela bowiem była dokumentem niepodpisanym będącym własnym zestawieniem danych nie popartych jednakże dowodem umożliwiającym jego weryfikację przez sąd. Wobec wyraźnych zarzutów pozwanej w tym zakresie przedstawione zestawienie nie dało sądowi podstaw do przyjęcia, że wskazane tam wyliczenie jest prawidłowe. Na tej podstawie Sąd oddalił powództwo.

O kosztach orzekł w oparciu o regulację art. 98 k.p.c..

Orzeczenie **zaskarżyła powódka (...) S.A. w B.**, która wniosła o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa, alternatywnie o jego uchylenie i przekazanie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Ponadto wniosła o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz zwrotu kosztów procesu za I i II instancję.

Zarzuciła, że przy ferowaniu wyroku naruszono przepisy prawa materialnego i procesowego tj.:

a) art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia dowodów i pominięcie szeregu dowodów zawnioskowanych przez powódkę, które dotyczą faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, co skutkowało błędami w ustaleniach faktycznych polegającymi na: pominięciu, że pozwanej wypłacono pożyczkę; pominięciu, że pozwana spłacała otrzymaną pożyczkę zgodnie z treścią umowy;

b) **art. 720 § 1 k.c. poprzez brak zasądzenia zwrotu pożyczki do wysokości kwoty nominalnej pomimo zobowiązania umownego pozwanej do zwrotu rzeczowej kwoty;**

c) art. 385¹ § 1 k.c. w zw. z art. 385² k.c. w zw. z art. 353¹ k.c. w zw. z art. 58 § 2 i 3 k.c. w zw. z art. 56 k.c. w zw. z art. 359 k.c. w zw. z art. 36a ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji, że w umowie wiążącej strony doszło do naruszenia wskazanych przepisów, w sytuacji pełnej akceptacji przez pozwaną warunków umowy w tym wynagrodzenia prowizyjnego i opłaty za Twój Pakiet oraz w sytuacji, gdy postanowienia umowy nie zawierają klauzul abuzywnych, ani nie kształtują obowiązków konsumenta sprzecznie z dobrymi obyczajami i nie naruszają rażąco interesów konsumenta, a przez to nieuprawnione uznanie, że zapisy umowne w zakresie pozaodsetkowych kosztów kredytu były sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, dobrymi obyczajami i rażąco naruszały interesy konsumenta oraz obciążały pozwanego ponad dopuszczalne prawnie limity, przy jednoczesnym pominięciu przez Sąd I instancji w wykładni umowy przepisów o limicie pozaodsetkowych kosztów kredytu konsumenckiego i nieuprawnionej ingerencji w stosunek umowny stron.

Ponadto powódka wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z potwierdzenia wypłaty pożyczki z umowy nr (...) w wysokości 5750 zł, wskazując, że wyrażona w art. 381 k.p.c. możliwość pominięcia dowodów w postępowaniu apelacyjnym nie jest obowiązkowa, a zasadą powinno być dopuszczenie dowodu. W przypadku oddalenia rzeczowego dowodu przez Sąd II instancji, powódka wniosła także o rozważenie możliwości dopuszczenia dowodu z urzędu w trybie art. 232 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. z uwagi na zasadę dążenia do ustalenia prawdy materialnej.

Pozwana D. K. wniosła o oddalenie apelacji oraz „przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej pozwanej z urzędu”. Nadto wniosła o oddalenie wniosku powodowego, który został wskazany w treści apelacji.

Przewodniczący w Sądzie Okręgowym w Gliwicach zarządzeniem z dnia 7 02 2022r. zarządził rozpoznanie sprawy w postępowaniu procesowym uproszczonym.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji trafnie zakwalifikował roszczenie powódki przyjmując, że ma ono źródło w regulacji art. 720 § 1 k.c.

Skarżąca zgłoszony w apelacji wnioski dowodowe mogła i powinna była zaoferować już w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji, do czego została formalnie zobowiązana na rozprawie z dnia 18 11 2020r. (k. 129)

pod rygorem pominięcia w tym zakresie postępowania, a z rzonego zobowiązania się nie wywiązała.

Wnioski te nie mają zatem charakteru nowości w rozumieniu art. 381 k.p.c. przez co zostały one przez Sąd odwoławczy oddalone na mocy zawartej

w tym przepisie regulacji prawnej.

Niezależnie od tego dołączone do apelacji: wydruku z systemu internetowego Bank (...) S.A. w W. „Potwierdzenie wykonanej transakcji” oraz „Zakładka platby dla umowy: (...)”, (odpowiednio k. 162 i k. 163 akt)

nie zostały uwierzytelnione.

Z tej przyczyny przez co ich moc dowodowa jest znikoma i bez potwierdzenia ich treści przez informacje zawarte w innych źródłach dowodowych same w sobie

nie mogą stanowić podstawy do poczynienia w tym zakresie pozytywnych ustaleń

(np. poprzez wykazania faktu uiszczenia przez pozwaną rat kredytu, co dałoby podstawy do zastosowanie przewidzianego w art. 231 k.p.c. domniemania faktycznego).

Ustalenia faktyczne składające się na podstawę faktyczną orzeczenia nie były kwestionowane w apelacji i mają podstawę we wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wiarygodnych źródłach dowodowych.

Powódka w ramach pozostałych zarzutów dotyczących podstawy faktycznej orzeczenia w istocie kwestionuje dokonaną przez Sąd pierwszej instancji ocenę prawną.

Z tej przyczyny zarzuty te tylko werbalnie odnoszą się do podstawy faktycznej orzeczenie i jako takie nie mają wpływu na powyższa ocenę.

Z tych też względów Sąd odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego jest również prawidłowa i Sąd odwoławczy ją podziela (art. 387 § 2¹ pkt 2 k.p.c. poprzednio orzecz. SN z dn. 26 04 1935r. C III 473/34, Zb. U.z 1935r. poz. 496).

Powstanie po stronie pozwanej obowiązku spełnienia powódce dochodzonych świadczeń jest uzależnione od wypłacenia pozwanej udzielonej jej pożyczki.

Okoliczność ta jest sporna pomiędzy stronami (pозwana w toku postępowania podniosła zarzut nie wykazania przez powódkę faktu wypłacenia jej pożyczonej kwoty), stąd też – zgodnie z regulacją art. 6 k.p.c. - na powódce ciążył obowiązek jej wykazania.

Z podanych powyżej przyczyn powódka nie sprostала temu obowiązkowi.

Z tej przyczyny powództwo jest nieuzasadnione i jako takie podlega ono oddaleniu.

Znalazło to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku, a to czyni apelację bezzasadną w rozumieniu art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., co z mocy zawartej w nim regulacji prowadziło do jej oddalenia.

Reasumując zaskarżony wyrok jest prawidłowy i dlatego apelację jako bezzasadną oddalono w oparciu o regulację art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosując regulację art. 98 § 1 k.p.c. i § 10 ust. 1 pkt 1 i § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 10 2015r. w sprawie opłat za

czynności radców prawnych (Dz.U.2015 poz. 1804), biorąc pod uwagę, iż powódka uległa w całości w postępowaniu odwoławczym i dlatego powinna zwrócić pozwanej poniesione przez nią w tym postępowaniu koszty zastępstwa przez fachowego pełnomocnika w kwocie 1800 zł.

SSO Leszek Dąbek